

عنوان مقاله:

ارزشیابی توصیفی، ابزاری برای چالش یا پیشرفت آموزش و پرورش ایران

محل انتشار:

دومین همایش علمی پژوهشی علوم تربیتی و روانشناسی آسیب های اجتماعی و فرهنگی ایران (سال: 1394)

تعداد صفحات اصل مقاله: 10

نویسندگان:

فاطمه صداقت - آموزش و پرورش شهرستان رودان ، هرمزگان

محمد صداقت - آموزش و پرورش شهرستان رودان ، هرمزگان

خلاصه مقاله:

ارزشیابی توصیفی الگویی است که تلاش میکند به جای کمی نگری از طریق توجه به معیارهای درسی و آموزشی به عمق و کیفیت یادگیریدانش آموزان توجه کند و تبیین و توصیفی از وضعیت آنان ارائه دهد. ارزشیابی توصیفی در آموزش فراگیر کیفیت زندگی را بهبود بخشیده و استعدادهای دانش آموزان را شکوفا می کند. به ویژگی های اجتماعی- عاطفی، عملکرد واقعی دانش آموز توجه نموده و ارزشیابی مستمر و فرایندی از دانش آموزان انجام می دهد. برای بهبود عملکرد دانش آموز و تقویت ارتباط عاطفی بین معلم و شاگرد بازخوردهای پیوسته به اولیاء داده می شود. حسادت و رقابت کاذب را از بین برده، استقلال دانش آموز، خلاقیت او را افزایش می دهد. در افزایش بهداشت روانی، اعتماد به نفس، روحیه انتقادپذیری، خودتنظیم بار آمدن دانش آموزان با نیازهای ویژه نقش بسزایی داشته و در آموزش نوعی آرامش ویژه را ایجاد میکند. اما بحث بر سر این نیست که نظام نمره دهی را با ارزشیابی توصیفی در یک فضای آکادمیک مقایسه کنیم و نتیجه بگیریم که این خوب است یا آن . بحث این است که این تغییر با سایر اجزاء نظام آموزشی ما که ثابت مانده اند ، همخوانی دارد یا ندارد؟ به نظر می رسد تصمیم به اجرای این طرح ، چیزی نیست که کارشناسان آموزشی ما بر اساس نیازهای واقعی دانش آموزان ایرانی در تحقیقات میدانی به آن رسیده باشند . حال در این مقاله سعی بر این شده است که تاثیر رویکرد ارزشیابی توصیفی را بر آموزش و پرورش ایران و مقطع ابتدایی بررسی گردد.

کلمات کلیدی:

ارزشیابی توصیفی ، کیفیت یادگیری ، آموزش و پرورش ایران، خلاقیت

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/419112>

